

לבחורה שגובהה קצת יותר מ-1.60 מ' ומישקלה הרבה יותר מ-80 קילוגרם, קצת קשה לחלום על קאריירה של פצצת-מיין. כך אומר ההיגיון הפשוט. אבל במציאות זה אחרת. עובדה: אנדריאה פיראול (1.63 מ', 85 קילוגרם) תופסת בשנה האחרונה מקום חשוב בחלומותיהם האירוטיים של מרבית גברי אירופה.

וכל זאת, בגלל סרט בשם הזלילה הגדול, שהוצג בקרוב גם בארץ. אותו סרט, שהוצג לפני שנה בקאן ועורר שערוייה רבתי, הראה כיצד ארבעה ברזשים, הר מהווים חתך אופייני של חברת-השפע הר בורגנית אוכלים, מתעלסים, מחרבנים ושוב אוכלים, מתעלסים ומחרבנים, עד שהם נופחים את גישמתם, לאורך כל הדרך, מסייעת להם בנאמנות אשה, שופעת-איבי רים לכל הכיוונים, והיא משתפת אתם בכל אחת מהילולותיהם. האשה היתה אנדי-ריאה פיראול, אשר תודות לבמאי מרקן פריי הוכתרה כפצצת-המין הכבדה ביותר מאז מאי וסט"בפי חובבי-המין, וכחגלית המבטיחה של 1973, ע"י חובבי הקולנוע.

מיפלצות אירוטיות. אנדריאה בת ה-28, ילידת אקס-פרובנס שבדרום צרפת, מצאה את עצמה משופעת, לאחר הזלילה הגדולה, בהצעות מהצעות שונות. מעריצים נלהבים מאוסטרליה טילפנו אליה לפאריס רק כדי לשמוע את קולה, הצעות נישואין הגיעו אליה מעבר לנהר הריין, וצ'ק פתוח, המצפה שהיא תכתוב בו כל סכום העולה על רוחה, הגיע ממפיק מפורסם של סרטים פורנוגרפיים. אך מה ששימח אותה קצת יותר, היתה ההודמנות להופיע על הבד, בעקבות פירסומה החדש, בתפקיד ראשי של הצגה, שהיתה לשיחת-היום ברירת צרפת לפני כמה חודשים. ההצגה: טורנדוט, שהבמאי שלה היה המפורסם ר-המכובד בבמאי התיאטרון והקולנוע של רומניה, לוצ'יאן פינטיליה. בדמות הנסיכה ריאה צריכה לשקוע בהזיות אירוטיות ללא תקדים, בעזרת תריסר גמדים מפלצתיים

שסבבו אותה. "אף שחקנית אחרת לא היתה מסוגלת לגלם תפקיד זה כמוה", אמר הבמאי הרומני לאהר-ימן. זה היה פיצוי שלה ל-12 שנות מאמצים, באלמוניות יחסית, שקדמו לזלילה הגדולה. כבר מגיל 16 ניסתה אנדריאה לתדור ל-עולם האמנות. תחילה חלמה להיות זמרת אופירה, אולי משום שמימדיה מקבילים שם יותר מאשר על בימת המיוזיק-הול. "עד היום", היא מתוודה, "אני נוהגת להאזין לתקליטי אופירות, ושרה יחד עם הר בקליט, בכל פעם תפקיד אחר, החל בסופרן וכלה בבס". מאוחר יותר נהגה לעבור את מפיקי הסרטים, התיאטרון והטל-

ישו כוכב

בינוני

גודספל (אורדן, תל-אביב, ארץ-הברית) - מחלת החיקויים של עולם הבידור, היוצאת מן ההנחה שהסגולה הטבוחה ביותר להצלחה, היא העתקת הצלחה קיימת במינימום של שינויים, מוסיפה להכתיב נושאים, שמוטב היה אילו ויתרו עליהם.

חיי ישו, למשל, שהם מקור של השראה ואמונה למילי-יארד בני-אדם בקירוב, אינם יכולים להפוך אלא לקרי-קטורה, כאשר אורזים אותם בעטיפת בידור השווה לכל נפש. ואם ישו כוכב עליון נהנה לפחות מיתרון החידוש - והכל דיברו אז על פאסיון בנוסח הפופ, הרי גודספל אינו יכול להתקשט אפילו בנוצות המקוריות.

על הבמה, לפחות, נראה העניין צנוע וחביב, בעיקר משום שכמה צעירים, עליזים וחביבים, הגישו שם אוסף של פיזמונים כתובים במיקצועיות ומבויימים היטב, בלי הרבה יומרות למשמעויות דתיות.

אבל, כאשר במקום במה צנועה מעבירים את ההיפ'ס הצעירים לניו-יורק, המצולמת כילו אין בה אדם מלבדם, וכאשר המצלמה מדגישה בכוונה את המשמעות המטא-פיסית שבתורת ישו, כפי שהיא באה לידי ביטוי בחיי ההיפ'ס (שמבחינתם, ישו היה ההיפי הראשון), נראה כל העסק נאופח, שיטחי, ולעיתים ממש מביך כאשר, למשל, המימסד היהודי של ימי הברית החדשה הופך למכונת-

חבורת ישו: היפי על הגדר

תופת לא-כליכך מפחידה, המתגלה בסופו של דבר כשלד ריק מתוכן. לעומת זאת: מעריצי מיצעדי-הפיזמונים, אלה שילכו רק לשמוע ואינם שפזמונים רוצים לבשר, יבואו כאן על סיפוס.

סרט בשם הקשרים שאינם בלתי-אפשריים, משל במאי חדש בשם סרג'ו באזוני. זהו סיפור יחסיהם של בתי-אכרים בריאת-בשר ולוחם אנטי-פאשיסטי צעיר, אותו מגלם ג'ו דאלסנדרו, כוכב סירטי-המחותר של אנדי ווארהול. אשר לעתיד, אנדריאה רוצה מאוד ל-הופיע בסרטים של קובריק, ברטולוצ'י, בגויואל או פליני. בהתחשב בנטייתו של זה האחרון לנשים משופעות בבשרים, נר-אה שיש לה סיכויים לא רעים להגשים לפחות אחד מחלומותיה.

יזיזה, ולסחוט בקושי, תפקידים זעירים. **קשרים אפשריים.** היום אינה צריכה עוד לדאוג. מאז הזלילה הגדולה הופיעה בסרט גרמני של ורנר שרטנר (פתיית זחב), ובקומדיה מאקאברית צרפתית, השלישייה השטנית, בו מכתרים את גופה לנתחים קטנים וטובלים אותם בחומצה גפריתנית. כיום היא מצלמת, ליד העיר פירנצה,

פיראול ב"טוראנדוט" הזיות ללא תקדים

פיראול ב"הזלילה הגדולה" התעלסות בכל הקילוגרמים

אנדריאה פיראול בחיים שופעת לכל הכיוונים

תדריך

תל-אביב

*** **אמארקורדי-זכרונות** (בן-יהודה, איטליה): החל מן הבטלנים, דרך שמונה וחצי, חיים מתוקים ורומא, משחזר פדריקו פליני את אלבומי זיכרונותיו. הפעם, הוא משחזר באולפן (כדי שהמצרי-אות לא תפריע לו) רגעים קסומים מימי ילדותו בעיר רימני, מחוזות שרק פליני מסוגל להפיח בהם יופי פיוטי נדיר כל-יכך. לראשונה הוא מטפל כאן בצורה גלוויה בנוכחות הפאשיסטית, ככתופעה מגוחכת יותר מאשר מסוכנת, כשגם היא מהווה חלק מן הנוסטאלגיה הפלינית. הובה חגיגת למי שאוהב קולנוע ומעריך אשף יחיד בדורו.

*** **סרפיקו** (דקל, ארצות-הברית): השוטר הטוב (סרפיקו, במישחקו המעולה של אל פאצינו) נילחם כדון-קישוט ב-טחנות-הרוח של המישרה האמריקנית המסואבת. כשהוא מרים אבן אחת, מתגלה תחתיה הריקבון המטפטט במעלות כל הר דרגים עד לצמרת, ואז עליו לחפש פרנסה אחרת אם אומנם יתמזל מזלו וישיאר בחיים. כיום חי סרפיקו המקורי בשווייץ, הרחק מזרועות המישרה האמריקאית, כמובן.

*** **המבט** (סטודיו, אנגליה): הבמאי-יצלם רג מביא זוג נשוי ששכל את ילדתו הקטנה לונציה, בחורף, בעלילה מוזרה שיש בה גם מתח, גם אימה, וגם הפלגות אל עולם הדימיון ואל העולם שמעבר למוות. סרט יוצא-דופן ב-יופיו, באיכותו הקולנועית, במישחק וב-אווירה השורה עליו.

ירושלים

*** **חידון בחרוזים** (ירושלים, צרפת): פרשת-ריגול נוסח היציקוק עם אודרי הפבורן, קארי גרנט וואלתר מתיאה, על אשה שברשותה אוצר והיא איננה יוד-עת עליו כלל. משעשע ואלגנטי.

חיפה

*** **צ'ארלי וואריק** (אורלי, ארצות-הברית): מתחן רבי-מעלות קולנוי עיות, ואלתר מתיאו מתפקיד מי שהיה מרסס שדות והופך לשווד קטן בעל כיש-רון גדול. בימוי: דון סיגל.